

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Huszonegyedik szám

Jeff Pippenger

2025-12-31

Huszonegyedik szám

És attól az időtől fogva, hogy a mindennapi áldozatot megszüntetik, és felállítják a pusztító utálatosságot, ezerkétszázkilencven nap lesz. Dániel 12:11.

1844. október 22-e óta a prófétai idő alkalmazása többé nem helyes próféciaalkalmazás azok részéről, akik helyesen akarják hasogatni az igazság beszédét. A tizenegyedik versben szereplő 1290 éves időszakot 1844 után jelképes időszakként kell alkalmazni, és az 1844 utáni alkalmazásnak, vagyis egy olyan időszaknak, amelyből hiányoznak az „idő” elemei, meg kell őriznie az igazság alapvető értelmezését, úgy, amint azt 1844 előtt értették. Az 1290 egy 30-as időszakot jelképez, amelyet az 1260 követ. Az 1844 előtti értelmezés szerint az 508-tól 538-ig tartó harminc év az előkészület időszakát jelképezte arra, hogy az antikrisztus 538-tól 1798-ig uralkodni kezdjen.

A harmincéves átmenet tárgya Pálnál a 2 Thesszalonikában. Pál nem tesz említést az „idő” eleméről, hanem azonosítja a pogányság ama prófétai jellemzőit, amelyek e harminc év alatt a pápaságnak adnak helyet. Ekkor kezdődött meg a pápai uralom. A történelmi értelmezés — minden időelem nélkül — a bibliai prófécia negyedik királyságából az ötödik királyságba való átmenetet azonosítja, amelyet a két pápai vérfürdő közül az első követett; ez pedig előképezi a hatodik királyságból a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármas szövetségébe való átmenetet, valamint a második pápai vérfürdőt.

A harmincéves felkészülés, amelyet prófétai időszak követ, elsődleges jelképe Isten szövetségének egy választott néppel. A két hatalom harminc év alatti átmenete, amelyet 1260 évnyi üldöztetés követ, összhangban áll Krisztus harmincéves felkészülésével, amelyet 1260 napnyi üdvösség követett. Az antikrisztus harmincéves felkészülése Krisztus harmincéves felkészülésének hamis utánzata volt. A harminc év vége vagy Krisztusnak a keresztségekor történt felhatalmazását, vagy az antikrisztus 538-ban történt felhatalmazását jelöli. Az antikrisztus felhatalmazása a gazdasági és katonai támogatásból származott, amely az előző királyságtól érkezett, a Krisztusra kitöltetett hatalom pedig attól az előző királyságtól származott, amelyet Ő harminc évvel korábban elhagyott.

A két időszak közötti törést egy felhatalmazás jelöli, és az Ábrám és Pál által élénk tárt két időszak közötti törés egyszerű összehasonlítás által ismerhető fel. Ábrám és Pál harmincéves megkülönböztetésében az előkészület időszaka az első harminc év volt, amely a szövetségi folyamatot jelképezte, s amely felhatalmazta Ábrám utódait arra, hogy beteljesítsék az egyiptomi szolgálagra vonatkozó próféciát. A négyszázharminc évnek további jelképes felosztása is van, mert helyesen alkalmazva az első kétszáztizentöt évet Isten képviselője és a fáraó jeleníti meg. József és az első 215 év esetében ez a jó fáraó volt, Mózes és a második 215 év esetében pedig a

rossz fáraó.

Ez a felosztás két, egyenként négy nemzedékből álló időszakot jelöl. Az első négy nemzedék ráhelyezhető a második négy nemzedékre, sorról sorra, és eközben József és Mózes, mint prófétai alfa és ómega, kölcsönhatásba lépnek egy alfa-jó fáraóval és egy ómega-rossz fáraóval. E párhuzamos vizsgálatból nagy világosság származik, de én csupán azt állapítom meg, hogy Ábrám negyedik nemzedékre vonatkozó jövendölése a négyszázharminc évben a négy nemzedék két tanúját azonosítja. A négy nemzedék kettős ábrázolása a Teremtés könyve negyedik és ötödik fejezetének nemzetségtábláiban található meg. Amikor Kaint és Séthet tekintjük a vérvonalak felsorolásának kezdeteként, azt találjuk, hogy Séttől Noéig nyolc nemzedék van, és hogy amikor ezt középen kettéosztjuk, két, egyenként négy nemzedékből álló időszak ábrázolása jelenik meg. Ez felismerhető mind Sét, mind Kain nyolc nemzedéki vonalában.

A negyedik és ötödik fejezet nemzetségtáblázatai a leszármazási vonalak beteljesedésével vannak bemutatva, amely Noé. Noé Istennek az emberiséggel kötött szövetségének jelképe, amint azt a szivárvány ábrázolja. Ábrám Istennek egy kiválasztott néppel kötött szövetségének jelképe, amint azt a körümetékedés ábrázolja. E két szövetség mindig összetartozik, és az első Mózes könyve tizenegyedik fejezete, ahol Noé özönvize után közvetlenül Babel tornyát találjuk, az a hely, ahol az Ábrámhoz vezető nemzetségtábla előadatik. Abban a szakaszban tíz nemzedék van, nem nyolc. Az Ábrámhoz vezető szakaszban és a Noéhoz vezető szakaszban a noéi és az ábrahामी szövetség jelenik meg.

A tizenegyedik fejezetnek abban a szakaszában, amely egy választott néphez szól, azt találjuk, hogy e nemzedékek közül kettő nagy világossággal terhelt.

Héber harmincnégy esztendőt élt, és nemzé Peleget. Héber pedig, miután nemzé Peleget, négyszázharminc esztendőt élt, és nemze fiaikat és leányokat. Peleg harminc esztendőt élt, és nemzé Reút. 1Mózes 11:16–19.

Éberre való utalás a héber szónak az első említése, amely később a „héber” szóként azonosíttatik. Egy választott nép nemzetségtáblájában a tíz utód közül az egyiknek Héber a neve, s ez az az elnevezés, amelyről a választott népet ismerni kellett. Három versben Éber és Péleg a választott héber faj megkülönböztetésének jelölésére szolgálnak. Éber jelentése: „átkelés” vagy „az, aki átkel”, és ez a „héber” szó gyöke. Ábrám azoknak a jelképe, akik Babilonból az Ígéret Földjére kelnek át. A „Péleg” jelentése „megosztás” vagy „szétválás”, amint arra az 1Mózes 10:25 utal, ahol arról kapunk tájékoztatást, hogy Péleg napjaiban a „föld felosztatott”.

Éber és Péleg prófétai megosztást jelképeznek azok számára, akik helyesen akarják hasogatni az igazság igéjét. Noé nemzetségtáblája két nyolcas ágat hozott létre, amelyek két, egyenként négy nemzedékből álló csoportot jelképeztek, miként az Egyiptomban eltöltött 430 esztendő is. A Genézis tizenegyedik fejezetének nemzetségtábláját tíz jelképezi, nem nyolc, mert ez egy választott nép nemzetségtáblája. A választott nép két, egyenként ötös csoportra oszlik, ezáltal összhangba kerülve a tíz szűz példázatával, amely Isten szövetséges népének példázata.

Abban a választott nép nemzetségtáblájában Péleg neve és történelmi beteljesedése a bölcs, illetve balga szüzek két osztályának megosztását jelképezi, éppen azon a bibliai történelmi ponton, amikor a föld a bábeli toronynál megosztatott. A tízes felsorolásban Péleg az ötödik, mert ez a tíznek a közepe. Héber, a héber, akit Ábrám jelképez, egy balga szüzet képvisel, aki átkel és bölcs szüzzé lesz, amikor a két osztály az éjféli kiáltáskor elválasztatik. Héber, név szerint az első héber, Ábrámot jelképezi, aki szövetség szerint az első héber. Amikor az Úr kihívta Ábrámot Babilonból, ez az éjféli kiáltás üzenetét jelképezte, amely a második angyal felhatalmazása, aki férfiakat és nőket hív ki Babilonból.

A tíz szűzről szóló példázat Eberrel és Péleggel van szemléltetve, akik az eljövételre való kihívást jelképezik közvetlenül azelőtt, hogy Péleg választóvonala lezárna a kegyelem idejének ajtaját. A prófétai összefüggésben Eber Péleg után 430 évig élt, Péleg pedig ezután 30 évig élt. Ábrám harmas szövetségének első lépését Eber és Péleg jelképezte. Ábrám, miként Eber és Péleg, két osztály közötti választóvonalként áll. Pálnak Ábrám prófécijához tett hozzáadása megfelel Péleg Eber prófécijához tett hozzáadásának. Eber 400 évet hirdetett, Péleg azonban 430 évet azonosított. Ennélfogva Péleg Pált jelképezte, valamint Pálnak a 400 évhez hozzáadott 30 évét, és Pál szolgálatának az volt a feladata, hogy azonosítsa a bibliai prófécia „Pélegjét”. A bibliai prófécia „Pélegje”, amelyet Pál azonosított, a nemzet megosztását jelképezte a szó szerintitől a lelki felé.

Sémtől Pélegig öt leszármazott van, és Reutól Ábrámig is öt.

És ezt mondta Ábrámnak: Bizonyosan tudd meg, hogy a te magod jövevény lesz egy földön, amely nem az övék, és szolgálni fog nekik; és nyomorgatni fogják őket négyszáz esztendeig. 1Mózes 15:13.

Ábrahámnak pedig adattak az ígéretek és az ő magvának. Nem így szól: „és a magvaknak”, mint sokról; hanem mint egyről: „és a te magvadnak”, aki Krisztus. Ezt pedig azért mondom, hogy a szövetséget, amelyet Isten előzőleg Krisztusra nézve megerősített, a négyszázharminc esztendővel később keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, hogy az ígéretet hatálytalanná tegye. Mert ha az örökség törvényből van, akkor többé nem ígéretből van; Ábrahámnak pedig Isten ígéret által ajándékozta azt. Galaták 3:16–18.

Harmincéves

Jézus harmincéves volt, amikor megkezdte szolgálatát.

Jézus maga pedig mintegy harmincesztendő volt, amikor megkezdte szolgálatát, lévén — amint vélték — József fia, ez pedig Héli fia. Lukács 3:23.

József harmincéves volt, amikor Egyiptomban a fáraó szolgálatába állt.

József harmincesztendő volt, amikor megjelent a fáraó, Egyiptom királya előtt. És József eltávozott a fáraó színe elől, és bejárta Egyiptom egész földjét. 1Mózes 41:46.

Ezékiel próféta harmincéves volt, amikor megkezdte szolgálatát, és szolgálata huszonkét évig tartott.

Lőn pedig a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, mikor a foglyok között valék a Kebár folyó mellett, hogy megnyilatkoznak az eget, és Isten látomásait látám. Ezékiel 1:1.

Ezékiel írásaiban több történelmi utalás található, mint bármely más prófétánál. Ezékiel írásaiban tizenhárom közvetlen utalás van meghatározható időpontokra, és a bibliai tudósok és történészek — anélkül, hogy tudnák — megerősítik, hogy szolgálata huszonkét évet ölelt fel, noha nem tudják, hogy a huszonkettő a száznegyvennégyezer jelképe.

Dávid király harmincéves volt, amikor uralkodni kezdett, és negyven évig uralkodott.

Dávid harmincesztendő volt, amikor uralkodni kezdett, és negyven esztendeig uralkodott. Hebronban hét esztendeig és hat hónapig uralkodott Júda felett; Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig uralkodott egész Izráel és Júda felett. 2Sámuel 5:4–5.

Dávid negyvenéves uralkodása jelképes szám, és a negyvenes időszak olyan, mint Ábrám és Pál négyszázharminc éve, mert a negyven év két részre oszlik (hét és fél évre és harminchárom évre). Dávid negyvenéves uralkodásának e két időszakához további prófétai talány járul, mert egy másik bibliai tanú e két időszakot hét évként és harminchárom évként jegyzi fel. Mit jelképez a hat további hónap a Második Sámuelben, és miként ad ki a 7,5 és a 33 negyvenet? Van egy hat hónapos átfedés, amelynek prófétai igazságot kell képviselnie.

Dávid pedig negyven esztendeig uralkodott Izráel felett: hét esztendeig uralkodott Hebronban, és harminchárom esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. 1Királyok 2:11.

A 22 szimbolikus szám, amely az istenség és az emberiség egyesülését jelképezi, és Ezékiel szolgálata huszonkét évig tartott. József tizennégy éve két hétéves időszakra oszlik, Krisztus szövetségi hete két egyenlő, 1260 napos időszakra tagolódik, Dávid negyvenéves uralkodása pedig két időszakra bomlik, egy további szimbólummal együtt, amely összeköti e két időszakot.

Jézus a Próféta, a Pap és a Király. Az utolsó napokban győzedelmes egyházát zászlóként emeli fel, és ezt az egyházat Krisztus képviseli, a próféta, a pap és a király, aki istenségét egyesítette az emberekkel, akiket Ezékiel próféta, József pap és Dávid király képviselnek. A négy jelképe annak a három méltóságosnak, akik a hétszeresnél is nagyobbra hevített tüzes kemencében voltak, s azután megjelent a negyedik, és ő olyan volt, mint az Isten Fia. Az egész világ képviselve volt Nebukadneccar aranyállóképe ünnepélyén, és mindnyájan látták a győzedelmes egyházat, amely egy emberi prófétából, egy emberi papból és egy emberi királyból állt, akiket a negyedik isteni személy tartott fenn.

„Sátán foglyul ejtette a világot. Bevezetett egy bálványi szombatot, látszólag nagy jelentőséget tulajdonítva neki. A keresztény világ hódolatát az Úr szombatjától erre a bálványi szombatra terelte el. A világ meghajol egy hagyomány, egy ember alkotta parancsolat előtt. Miként Nabukodonozor felállította aranyszobrát Dúra mezején, és így magát magasztalta fel, úgy magasztalja fel Sátán is magát ebben a hamis szombatban, amely számára ellopta a mennyi külső díszét.” Review and Herald, 1898. március 8.

A négyes szám

Prófétai szinten a negyven Ábrám négyszázának a tizede, a négy pedig a negyvennek a tizede. Bármely profétai jellegzetességnek, amely a négyes számban megtalálható, összhangban kell állnia a negyven szimbolikájával, amelynek viszont összhangban kell állnia a négyszáz szimbolikájával. Összefüggésében a négy gyakran „világszintűt” jelent, ami közismert értelmezés, de jelenti „az előrehaladást” is, és bizonyos összefüggésekben „a fokozatos pusztulást” is.

A hét trombita közül az első négy a Nyugatrómai Birodalom fokozatos pusztulását jelképezi. A Kelet-Római Birodalom Konstantinápolyban a négy oszmán szultánnak való alávetettségben ért véget. Sorról sorra Kelet- és Nyugat-Róma négy korszakon át fokozatosan széthullott, amelyet négy trombita jelképez, miközben az ötödik és hatodik trombita iszlámja által is romlásba döntetett. Együtt a két vonal Róma bukását azonosítja a trombiták négy nemzedékén át, miközben az iszlámmal vívott egyre fokozódó háború a végső pusztuláshoz vezet, amikor az iszlám négy szultánja fölényre jut a királyság felett. Nyugat és Kelet története a Birodalom Konstantin általi megosztásával kezdődött 330-ban.

A nyugati Róma négy trombitája 330-ban kezdődik, az ötödik és a hatodik trombita pedig azt a hatalmat jelképezi, amely Kelet-Rómát megdönti; ez a Kelet-Róma ugyancsak 330-ban kezdődött. Mind Kelet-, mind Nyugat-Róma hozzájárult ahhoz a munkához, amely 538-ban a pápai hatalmat a föld trónjára emelte, ezért a nyugati és keleti két vonal az Egyesült Államok két szarvát példázza, amely a vasárnapi törvény idején a pápai hatalmat ismét visszahelyezi a trónra. Nyugat-Róma a profétai összefüggésben az egyházi mesterkedés jelképe, Kelet-Róma pedig az állami mesterkedés jelképe.

A nyugati és keleti Róma bukásának történetén belül bontakozik ki a pápai Róma története. A tanítványok egyházától kezdve, amelyet Efezus képvisel, az első három egyház a negyedik egyházhoz vezet, amely a pápaság 538-tól 1798-ig. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében a pápaság úgy van azonosítva, mint amely 42 hónapig uralkodik, miután az 1798-as halálos sebe a vasárnapi törvénytől meggyógyul. „Az idő többé nem létszen” 1844 után, ezért a negyvenkét hónap a vasárnapi törvénytől addig tartó üldözés időszakának jelképe, amíg Mihály felkél. Az úttörők megértették, hogy az egyházak, a pecsétek és a trombiták a történelem három olyan vonalát képviselik, amelyek egymással párhuzamosan futnak. A nyugati Róma profétai bizonyágtételének ráhelyezése a keleti Róma vonalára és a pápai Róma vonalára nem olyan profétai alkalmazás, amelyet a milleriták használtak volna, de ez a módszer nem mond ellent egyetlen általuk megalapozott értelmezésnek sem.

Sort sort követve az első négy trombitát rá kell helyezni az ötödik és hatodik trombita által ábrázolt történelemre, majd az első három gyülekezet vonalát, amelyek a negyedik gyülekezet által jelképezett pápai üldözés időszakához vezetnek. Négy trombita az egyik vonalon, négy szultán a második vonalon, és négy gyülekezet a harmadik vonalon. A „négy” szám világméretűt jelképez, de egyúttal valamely polgári vagy vallási hatalom fokozatos pusztulását is jelenti. Hogy pontosan mit jelképez, azt a szövegkörnyezet határozza meg.

A vasárnapotörvény idején a pápai hatalom helyreáll. Amikor a pápaság először kapott hatalmat, azt egy harmincéves előkészítő időszak előzte meg. Az első négy gyülekezet közül a negyedik gyülekezet a pápaság, az első gyülekezet pedig a tanítványoké volt, amelyet Efézus képvisel. A keresztény egyház első három nemzedéke a negyedik gyülekezethez, Thiatirához vezetett, amelyet Jézabel képvisel. Amikor eljutunk Thiatirához, 538-ban, az orléans-i zsinaton vasárnapotörvényt hoztak, így módon azonosítva az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnapotörvényt, amikor az 1798-as halálos seb begyógyul.

Az 1798-tól az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnapotörvényig terjedő történelmet az első négy gyülekezet szemlélteti. A negyedik gyülekezet, Thyatira, a vasárnapotörvény, valamint az azt követő pápai üldözés. Az első gyülekezet, Efesus gyülekezete, amely elvesztette első szeretetét, a négy lépésből álló fokozatos pusztulás végén Thyatira vasárnapotörvényénél jutott célba. Az a nemzedék, amely Thyatira vasárnapotörvényéhez vezet, Pergamos harmadik nemzedéke. Thyatira a vasárnapotörvénytől a kegyelemidő lezárultaig tartó időszakot jelképezi, Pergamos pedig a harmadik nemzedék ama megalkuvását, amely előkészíti az utat Thyatira számára. Pergamos harmadik nemzedéke, és az általa jelképezett megalkuvás először Konstantin idejében teljesedett be, aki 321-ben kihirdette a legelső vasárnapotörvényt. Az Egyesült Államok Efesus báránnyaként indult, de amikor Thyatirát ismét a trónra ülteti, sárkánnyaként szól.

Az Egyesült Államok fokozatos pusztulását a Jelenések könyvének első négy gyülekezete jelképezi. A bibliai prófécia hatodik királyságának fokozatos pusztulása négy nemzedéken át megy végbe, amelyek a vasárnapotörvényhez vezetnek, ahol a földből feljövő fenevad sárkánnyaként szól. Az utolsó nemzedéket a sárkány jelképezi, amely csúszómászó, miként az Éden kertjében, és ez okból mind Keresztelő János, mind Jézus az ókori Izrael utolsó nemzedékét „vipera fajzatának” nevezte.

A negyedik és utolsó nemzedék vagy a „választott nemzetség”, amely a száznegyvennégyezeret jelképezi, vagy annak ellenpárja, a vipera nemzedéke. Az egyik csoport Krisztus képmását, a másik a fenevadnak — a kígyónak — a képmását öltötte magára. A vipera nemzedéke Isten Igéjében közvetlenül, négyszer kerül bemutatásra. Az egyes hivatkozások szövegösszefüggése eltérő.

Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan eljönnek az ő kerestségére, így szólt hozzájuk: Vipera fajzata, ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? Máté 3:7.

Ha a „vipera nemzetsége” csupán néhány becsmérlő megjegyzés volna egy-két olyan emberi felekezetről, akiket János nem kedvelt, akkor nem volna mit mondani erről a kifejezésről. Ám Isten Igéjében minden szó szent, ezért János meghatározott megjelölést alkalmazott a szadduceusokra és a farizeusokra. E megjelölést prófétikusan annak az igehelynek az összefüggése határozza meg, amelyben elhangzik. Az igehelyen János szolgálatának végzése közben jelenik meg, majd a szadduceusok és a farizeusok belépnek az elbeszélésbe. A nyitó versekben János Ézsaiás „kiáltó szó a pusztában”-jaként van azonosítva.

Azokban a napokban jött Keresztelő János, és Júdea pusztájában prédikált, ezt mondván: Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa.

Mert ő az, akiről Ésaías próféta szólt, mondván,

A pusztában kiáltó szózata: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit.

Ugyanaz a János pedig teveszőrből készült ruhát viselt, dereka körül bőrvet; eledele pedig sáskák és erdei méz volt.

Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, az egész Júdea és a Jordán egész környéke, és megkeresztelkedtek általa a Jordánban, megvallva bűneiket. Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan jönnek az ő keresztségére, ezt mondta nekik: Viperák fajzata, ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? Máté 3:2–7.

Az ősi Izráel utolsó nemzedékét „viperák fajzatának” nevezi egy próféta, aki a pusztából jött elő. János az a próféta, aki betöltötte Malakiás hírnökének szerepét, aki előkészítette az utat a Szövetség Követe előtt, és ő volt egyúttal a pusztában szóló hang is, akit Ézsaiás azonosított.

Ha a „leveleket” jelképként tekintjük, azt találjuk, hogy ezek a „hitvallást” jelképezik. Az első utalás Ádámmal és Évával kapcsolatos, akik fügefalevelekkel takarták el igaztalanságukat. Korábban a világosság ruháját, az igazságosság ruháját viselték, ám amikor az eltűnt, felismerték, hogy mezítelen laodíceabeliek, akik azt gondolják, hogy csak el kell rejtőzniük a „hitvallás levelei” mögé, és minden rendben lesz. Később az igeszakaszban János közvetlenül szól a laodíceabeli zsidók ellen, akik abban bíztak, hogy Ábrahám vérvonala megmenti őket, mert elbizakodottságuk nem volt más, mint a hitvallás üres levelei. Az ember öltözete azt jelképezi, hogy kicsoda ő.

A fák az emberek és a királyságok jelképei, és a gyümölcs, az ág, a mag, a talaj, a víz, a gyökér és nyilvánvalóan a levelek mind önmagukban is meghatározott prófétai jelképeket képviselnek; ám e igazságok mindegyike összekapcsolódik a többi jelképpel, amelyek a prófécia különböző vonalaiban jelennek meg, s amelyek együtt alkotják a „fa” prófétai szimbólumrendszerét. Természetesen a fa első prófétai jelképisége az, hogy életre vagy halálra szóló próbaidőt képvisel.

János üzenetét az általa viselt ruha és az általa fogyasztott étel jelképezi. A prófétai eledelt, mint amilyen az ősi Izráel kezdetén a manna volt, vagy a vég idején a Mennyei Kenyér; meg kell enni. Az étel egy prófétai próbaüzenetet jelképez, amelyet meg kell enni, mert az Krisztus teste és az Ő vére. A ruha, amelyet János viselt, és az étel, amelyet evett, azonosítja azt az üzenetet és azt a hírnököt, aki Krisztus számára előkészítette az utat. János az utolsó hírnök előképe, aki Krisztus útját készíti elő, aki a szövetség Követe, s aki hirtelen eljön az Ő templomába a vasárnaptörvény idején. Amikor ez bekövetkezik, a balga szüzek, akik egyúttal laodíceabeliek és konkoly is, azoknak a végső, negyedik nemzedékét képviselik, akik Ábrahám törvényes szövetséges népének vallják magukat, miként a farizeusok és a szadduceusok is tették abban az időben, amikor János a pusztából előjött.

János teveszőr ruhát viselt, valamint olyan bőrvet, amelyhez háromhoz való csatlakozó tartozott, amilyen a föld alatt lévő igászallatok rendelkeznek. Tápláléka pedig a Szentírásban az iszlám kiemelkedő jelképeként szereplő sáskákból állt, ezért üzenete is a sáskákról szólt, és az iszlámról

szóló üzenetét mézzel elegyítette.

Izráel háza pedig mannának nevezte azt; olyan volt, mint a koriandermag, fehér, és íze olyan volt, mint a mézes lepényé. 2Mózes 16:31.

A manna Isten Igéjének jelképe, és íze olyan volt, mint a mézé; a próféták ezt a közlés ízéként azonosítják, amelyet úgy ábrázolnak, mint amit megesznek. János az iszlám üzenetét hozta, amelyet a sáskák jelképeznek, valamint tevőrből és teveszőrből való övvel. A sáska és a teve egyaránt az iszlám jelképei. Az iszlámnak ez az üzenete elegyedett Isten Igéjének ama megvilágosító világosságával, amelyet „méz”-ként ábrázolnak.

Jónatán pedig ezt mondta: Apám nyomorúságba döntötte az országot; lássátok, kérlek, mennyire felderült a szemem, mert megízleltem egy kevés ebből a mézből. 1 Sámuel 14:29.

János nem egyszerűen az iszlám üzenetét képviselte, hanem a pusztából jött, miként Illés is; és János nem mézet evett, hanem vadmézet, mert ő — miként Krisztus is — nem a kor intézményeiben kapott képzést, amelyeknek megvolt a maguk üzenetének méze, amelyet a farizeusok és szadduceusok kovásza jelképezett. János a pusztából való mézet ette, mert a Szentlélek tanította őt korának vallási intézményein kívül. Az adott korszak jellegzetes övében volt egy csuklós szerkezet, amelyhez az ember a teveszőr ruháját kötötte. A csukló Jánost jelképezi, aki a földitől a mennyei szentély felé vezető fordulópont volt.

„János próféta volt a két korszakot összekötő kapocs. Isten képviselőjeként lépett fel, hogy bemutassa a törvény és a próféták viszonyát a keresztény korszakhoz. Ő volt a kisebb világosság, amelyet egy nagyobbak kellett követnie. János értelmét a Szentlélek világosította meg, hogy világosságot árásson népére; de semmiféle más világosság nem ragyogott soha, és nem is fog ragyogni olyan tisztán a bukott emberre, mint az, amely Jézus tanításából és példájából árad. Krisztust és az Ő küldetését csak homályosan értették meg, amint azt az árnyékszerű áldozatok előképezték. Maga János sem fogta fel teljesen a jövőbeli, halhatatlan életet a Megváltó által.” Jézus élete, 220.

János sarokruhája éppen Krisztus keresztségének pillanatában kerül bemutatásra, amely a fordulópont volt, s amelyet az a hely jelképezett, ahol János keresztelt. Ezt a helyet Bethabarának nevezték, ami „kompátkelőt” jelent, és éppen az a hely, ahol az ősi Izráel bevonult az Ígéret Földjére, miután kijött a pusztából, miként János is.

Természetesen a száznegyvennégyezer mozgalmaz, akiket János képvisel, de mi csupán arra mutatunk rá, hogy amikor Jézus megkeresztelkedett, azt a nemzedéket ő és János „vipérák nemzetségének” nevezték. Jézus azért jött, hogy nagygyá tegye Isten Tízparancsolatának törvényét, és a Bibliában minden szót Ő ihletett; ezért amikor az ókori Izráel végső nemzedékét vipérák nemzetségének nevezi, teljes mértékben tudatában van annak, hogy a második parancsolat a harmadik és negyedik nemzedéken végbemenő ítéletet azonosítja.

A harmadik és negyedik nemzedék egy fokozatos ítéletet jelképez, amely a negyedik nemzedékben ér véget; ez a vipérák nemzedéke. Krisztus keresztsége a 9/11-et jelképezi. A laodiceai Hetednap Adventista nemzedék attól az időtől fogva végső nemzedékében van. János üzenete a

farizeusokhoz és szadduceusokhoz a laodiceai üzenet volt.

Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan eljönnek az ő keresztségére, így szólt hozzájuk,

Mérgeskígyók fajzata, ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől?

Teremjete hát a megtéréshez méltó gyümölcsöket; és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk.

Mert mondom nektek, hogy Isten képes ezekből a kövekből fiakat támasztani Ábrahámnak.

Most pedig immár a fejsze is a fák gyökerére vettetett: azért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik. Én ugyan vízzel keresztelek titeket megtérésre: de aki utánam jön, erősebb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó: ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztelek titeket: akinek szórólapátja kezében van, és teljesen megtisztítja szérűjét, gabonáját pedig csűrbe takarítja; a polyvát azonban megégeti olthatatlan tűzzel.

Akkor eljőve Jézus Galileából a Jordánhoz Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék általa. Máté 3:7–13.

Jézus Galileából jött, amely egy fordulópontot jelképez, összhangban János övcsuklójával és Bethabara jelentésével. János útelőkészítő munkája ekkor Krisztusnak a szövetséget megerősítő munkájává változott. A harminc évnyi előkészület véget ért, és megkezdődött a kereszti előtti és utáni három és fél év.

János üzenete a Jeruzsálem pusztulásakor bekövetkező eljövendő haragra figyelmeztetett; e pusztulás egyúttal a világ végét és az utolsó hét csapást is jelképezi. E figyelmeztető üzenet az iszlám összefüggésrendszerébe volt ágyazva, és egy olyan férfi hirdette, aki nemcsak Malakiás útelőkészítő követét és Ézsaiás pusztában kiáltó szavát teljesítette be, hanem Illés üzenetét is, mert János öltözete ugyanúgy párhuzamba állítható volt Illésével, miként János üzenete is Illés üzenetével.

Ő pedig ezt mondta nekik: Milyen külsejű ember volt az, aki feljött elétek, és ezeket a szavakat mondta nektek? Azok így feleltek neki: Szőrös ember volt, és bőrvő volt dereka körül. Ő pedig ezt mondta: A tisbei Illés az. 2Királyok 1:7, 8.

Ha Jánosról, és nem Illésről kérdezték volna: „milyen ember volt ő?”, ezt a választ kapták volna: „szőrös ember volt, és derekát bőrvő övezte.” János teljes, hat hónapos szolgálata abban az igezszakaszban jelenik meg, ahol a végső és negyedik nemzedék kifejezetten azonosítatik és meghatározatik. A nekik szóló laodiceai üzenet közvetlenül megtámadja azt az igényüket, hogy Isten szövetséges népe volnának; figyelmezteti őket az elközelgő haragra, miként azt a fák gyökerére lesújtó fejsze szemlélteti. Az üzenet magában foglalta azt is, hogy Krisztus be fogja fejezni azt a megpróbálási folyamatot, amely Jánossal kezdődött. Később Máté evangéliumában Jézus a zsidókat szintén „vipérák nemzetségének” nevezi, és Jánosnak a fa kivágásáról szóló gondolatát veszi fel, és megmagyarázza, miért.

Vagy tegyék a fát jóvá, és gyümölcsét is jóvá; vagy tegyék a fát romlottá, és gyümölcsét is romlottá: mert gyümölcseről ismerik meg a fát. Mérges kígyóknak fajzatai, miként szólhattok jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szív teljességéből szól a száj. A jó ember szívének jó kincséből hozza elő a jókat; és a gonosz ember gonosz kincséből hozza elő a gonoszokat. De mondom néktek, hogy minden hivalkodó beszédért, amelyet az emberek szólnak, számot adnak majd az ítélet napján. Mert beszédeid alapján igazultatsz meg, és beszédeid alapján kárhoztatsz el. Máté 12:33–37.

Az ítélet napja a második parancsolat szerint a negyedik nemzedékben van. Az ítélet annak az üzenetnek alapján történik, amelyet szólunk, és ez az üzenet a szívünkéből fakad. Az általunk mondott üzenet azonosítja, hogy Péter „választott nemzetségéhez” tartozunk-e, vagy a „viperák nemzetségéhez”. Mindkét osztály egy próbatételi folyamat végén nyilvánul meg, amikor Krisztus, mint a szennykefés ember, megtisztítja a padlóját. Miként az olaj a tíz szűzről szóló példázatban, az üzenetet is vagy gonosz, vagy jó szív képviseli. Krisztus utalása hozzáteszi, hogy a viperák ez a nemzedéke, amely a negyedik és egyben utolsó nemzedék, jelt keres, és az egyetlen jel, amelyet kapni fognak, Jónás jele volt.

Ekkor az írástudók és a farizeusok közül némelyek megszólaltak, mondván: Mester, jelt szeretnénk látni tőled. Ő pedig felelve ezt mondta nekik: A gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik neki más jel, csak Jónás próféta jele. Mert amiképpen Jónás három nap és három éjjel volt a cethal gyomrában, akképpen az Emberfia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában. Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak fel e nemzetséggel, és kárhoztatják azt; mert megtértek Jónás prédikálására, és íme, nagyobb van itt Jónásnál. Dél királynője felkél az ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoztatja azt; mert eljött a föld végső határaitól, hogy hallja Salamon bölcsességét, és íme, nagyobb van itt Salamonnál. Máté 12:38–42.

Krisztus a zsidókat viperák nemzedékének nevezte, és az ítélet szemléltetéseként Jónás üzenetét, valamint Salamon bölcsességének üzenetét használja. Jézus a szövegösszefüggés alapján és két tanú által azonosítja, hogy a viperák nemzedéke a negyedik nemzedék, mert a negyedik nemzedék az, ahol az ítélet végbemegy.

A száznegyvennégyezer a végső napok zászlaja, avagy jele, miként Isten törvénye és a szombat is. Jónás jele a feltámadás jele, amely a Krisztus korabeli zsidók számára az Ő keresztsége volt, amikor a Szentlélek galamb alakjában alászállt. Jónás jelentése: „galamb”. Jónás, János, a Jelenések könyvének írója, Dániel, József és Lázár a száznegyvennégyezret jelképezik, akik három és fél napig holtan feküdtek az utcán, majd feltámadnak. Ekkor kell Laodiceából Filadelfiába átmenniük, s így válnak a hét közül való nyolcadikká. Jónás a keresztséget jelképezi, mert a vízbe vettetett, és jelképesen meghalt, amikor a cethal elnyelte. Ezt követően feltámadt, miként János is, amikor kivették a forrásban levő olajból, és miként Dániel, amikor kihozták az oroslánveremből, és miként József, amikor kiemelték a veremből, valamint miként Lázár, a pecsételős csoda Krisztus idejében. A zsidók nem láthatták Jónás jelét, amelyet Krisztus feltámadása ábrázolt, világosabban, mint ahogyan az adventizmus látja szeptember 11 jelét, amely Jónás jele.

E tárgyköröket a következő cikkben folytatjuk.

„Az Isten népéhez, közelre és távolra, most eljutó figyelmeztetés terhe a harmadik angyal üzenete. És akik ezen üzenet megértésére törekednek, azokat az Úr nem fogja arra vezetni, hogy az Igének olyan alkalmazást adjanak, amely aláássa az alapot és eltávolítja annak a hitnek pilléreit, amely a hetednapi adventistákat azzá tette, amik ma. Azok az igazságok, amelyek a maguk rendje szerint bontakoztak ki, miközben előrehaladtunk az Isten Igéjében kijelentett próféciaák vonalán, igazságok, ma is szent, örök igazságok. Azok, akik tapasztalatunk múltbeli történetében lépésről lépésre bejárták ezt a területet, látva az igazság láncolatát a próféciaákban, felkészültek arra, hogy a világosság minden sugarát elfogadják és annak engedelmeskedjenek. Imádkoztak, böjtöltek, kutattak, úgy ástak az igazság után, mint elrejtett kincsek után, és tudjuk, hogy a Szentlélek tanított és vezetett bennünket. Sok elméletet terjesztettek elő, amelyek az igazság látszatát hordozták, de annyira össze voltak vegyítve félremagyarázott és helytelenül alkalmazott íráshelyekkel, hogy veszedelmes tévedésekhez vezettek. Nagyon jól tudjuk, miként lett az igazság minden egyes pontja megalapozva, és miként tette rá pecsétjét Isten Szentlelke. És mindvégig hangok hallatszottak: „Itt az igazság”, „Nálam van az igazság; kövess engem.” De a figyelmeztetések így szóltak: „Ne menjetek utánuk. Nem én küldtem őket, mégis futottak.” (Lásd Jeremiás 23:21.)”

„Az Úr vezetései határozottak voltak, és kinyilatkoztatásai arról, hogy mi az igazság, a legcsodálatosabbak voltak. Pontról pontra a menny Istene szilárdította meg azt. Ami akkor igazság volt, ma is igazság. Ám a hangok nem szűnnek meg hallatni: „Ez az igazság. Nekem új világosságom van.” De ezek az új világosságok a prófétai vonalakban abban mutatkoznak meg, hogy helytelenül alkalmazzák az Igét, és Isten népét horgony nélkül sodródni hagyják, amely megtartaná őket. Ha az Ige tanulmányozója megragadná azokat az igazságokat, amelyeket Isten népe vezetésében kijelentett, és ezeket az igazságokat magáévá tenné, megemésztene, és gyakorlati életébe beépítené, akkor az világosság élő csatornája lenne. De azok, akik új elméletek tanulmányozására adták magukat, az igazság és a tévedés elegyét vegyítik össze, és miután megkísérelték ezeket előtérbe állítani, bebizonyították, hogy mécsesüket nem az isteni oltárról gyújtották meg, és az kialudt a sötétségben.” Selected Messages, 2. könyv, 103–104.